בס"ד

יום **ד'**, **טו'** ב**אב** תש"ס (**16** באוגוסט)

עם הדבק בעברו בלבד הוא עם גוסס, אך אם היהודים ישאבו מעברם דעת ואהבה אל מורשתם, יהיה להם הכח לפתוח את שערי עתידם.
אבא קובנר, 1978

"...ט"ו באב הגיע, חג ל...כרמים?"

כאמור, השמחה לעם ישראל ביום זה, היא גדולה, בעקבות אירועים שונים למשך הדורות:

פסקו בו בני ישראל מלמות במדבר – גזר הקב"ה על 600,000 מבני ישראל (הגברים, בני גילאים 20-60) למות במדבר עקב חטא המרגלים. בכל תשעה באב מתו 15,000 איש, במשך 39 שנה. ובשנת ה 40-, כשהיו צריכים למות 15,000 האחרונים, נכנסו גם הם בליל ט' באב לקבריהם שחפרו לעצמם, כפי שנהגו כל אותן השנים. אך הקב"ה ברוב רחמיו לא המיתם, ובבוקר קמו מקבריהם. אך עדיין לא היו בטוחים בעצמם שנצולו, **עד שביום ט"ו באב** (היום!), כשראו שהלבנה במלואה, ידעו שתשעה באב כבר חלף, ונפסקה הגזירה ופסקו מלמות. על-כן קבעו לאותו יום "**יום-טוב**".

הותרו בו השבטים להתחתן זה עם זה – על סף כניסת בנ"י לארץ ישראל, קבעה התורה כי בת – שאין לה אחים – היורשת נחלה לא תינשא אלא לבן שבטה, כדי שלא תעביר את הנחלה משבט לשבט. ולאחר מכן, התירו "נישואי תערובת" בין השבטים כיוון שלמדו חכמינו שאיסור זה היה "צו שעה", ונהג רק בדור של כובשי הארץ. אבל אחרי דור זה, כיוון שכל שבט יש לו נחלתו, לא קיים חשש שמא נחלה תעבור משבט לשבט. על-כן, התירו להם לשבטים להינשא זה בזה, ויום שהתירו בו, **ט"ו באב** היה!

שבט בנימין הותר לבוא בקהל – אחרי האירוע של 'פילגש בגבעה', נשבע ישראל במצפה לאמור, "...איש ממנו לא יתן בתו לבנימין לאשה" [שופטים **כא**' 1]. גם שבועה זו הותרה ע"י חז"ל שדרשו שרק דור הנשבעים נאסר להתחתן עם שבט בנימין ולא שאר הדורות. והיתר זה גם ניתן **ביום ט"ו באב**.

ביטל בו הושע בן אלה, בזמן הבית הראשון, **שומרים שהושיב ירבעם בן נבט על הדרכים שלא יעלו ישראל לרגל לירושלים**, כפי שלמדנו אתמול.

פסקו בו מלכרות עצים למערכה - כדי שיוכלו להקריב קרבנות על המזבח, היו צריכים עצים למערכה זו. על עצים אלה להיות יבשים ושלא יהיו בהם תולעים. **ט"ו באב** הוא היום שתש כוחה של השמש, ואינה מייבשת את העצים מהר כל-כך. לכן, עד לאותו יום, היו צריכים לגמור לכרות עצים עבור המערכה. על כן, כל ט"ו באב, כשגמרו לאסוף את העצים ולקיים את המצוה, היו בני ישראל שמחים.

יום נעים!

בס"ד

יום **ד', טו' באב** תש"ס (**16** באוגוסט)

עם הדבק בעברו בלבד הוא עם גוסס, אך אם היהודים ישאבו מעברם דעת ואהבה אל מורשתם, יהיה להם הכח לפתוח את שערי עתידם.
אבא קובנר, 1978

<u>ניתנו הרוגי ביתר, אחרי מרד בר-כוכבא (אחרי חורבן בית שני), לקבורה</u> – אמרו חז"ל שבשעה שהחריב אדריאנוס את ביתר, והרג אלפים ורבבות מישראל, מה עשה? כרם גדול היה לו, אורכו 18 מיל (מיל =~ 1.2 ק"מ) ורוחבו ~18 מיל. הלך והשכיב את ההרוגים כשהם בפישוט ידיים ורגליים, זה על גבי זה. כבר גדרו את הכרם מכל רוחותיו – בסה"כ, 72 מיל (~80 ק"מ) – ובזה היה מתענג כשהיה רואה את הגיבורים מתים מלפניו. לאחר זמן, כשעלה מלך חדש, התיר להביאם לקבורה. ואותו יום, **ט"ו באב היה**, ועבור זה, תקנו חכמים ב**ברכת המזון** להוסיף את הברכה ה-4, ברכת "הטוב והמטיב": הטוב – שלא הסריחו, והמטיב – שניתנו לקבורה.
כפי שאמרנו לגבי תשעה באב, הוא שאמרו חז"ל [תענית כט:] "מגלגלים זכות ליום זכאי, וחובה – ליום חייב."

יום נעים!